

PROIZVODNJA MESIJA

Narod koji je, poput hrvatskoga, uvijek sanjao o pojedincu čudesnih svojstava koji će ga, poput viteza na bijelome konju, sa stranputice izvesti na pravi put i dovesti ga u obećanu zemlju, bilo je lako zavesti i žedna preko vode prevesti i u doba kad je društveni život imao realan sadržaj, a nije bio puka rezultanta društvene plitkoće, medijske opsjene i sociološkog pokusa. Danas, kad smo se svi naviknuli privid smatrati stvarnošću, a o sadržaju svojih života suditi ponajviše na temelju letimičnog pogleda na šarenu ambalažu koja nas okružuje, to je neusporedivo lakše: ako se ima nadzor nad barem dijelom medija, jeftinije je i jednostavnije proizvesti mesiju nego riješiti bilo koji stvarni društveni problem.

Mesije kakvog desetljećima čekaju hrvatski rodoljubi opće prakse – i kakvog im serviraju pred baš svake izbore – pripravljene su uostalom odavno u neiscrpivoj seriji, pa do iduće predizborne groznice u hibernaciji čekaju na svojih pet minuta na policama novoga svjetskog poretka. Tada se konzerva otvara, pa hrvatskoga instant-mesiju treba kratko podgrijati na temperaturi višoj od 30 °C i potom brzo konzumirati, budući da je sazdan od lošeg materijala, pa mu je i rok trajanja kratak. Srećom, kad postane nejestiv, može se koristiti kao gnojivo budući da je u cijelosti proizveden od sastojaka koji se mogu unedogled reciklirati.

Sâm postupak proizvodnje hrvatskoga instant-mesije sasvim je jednostavan, jer se točno znaju svojstva koja on mora imati, prema onoj petparačkoj i kvazipoetskoj brojalici: *red slanine, pa red šunke, pa red slanine, pa red šunke, i tako jedno pet-šest puta*. Mesija se, prvo, mora razmetati crveno-bijelo-plavim barjakom, premda mu Hrvatska intimno znači samo puni želudac. Ako se kojim slučajem ne može uvrstiti u vrlo ekskluzivni klub koji čini pet-šest stotina tisuća hrvatskih branitelja, mora tim braniteljima otrcanim frazama mehanički kaditi (osobito onda kad ih intimno prezire i smatra društvenim balastom) te veličati Domovinski rat navlastito onda kad sve čini da se anuliraju njegova postignuća. Da će u tom kontekstu raspolagati stanovitim fondom citata Franje Tuđmana probranih po kriteriju političke korektnosti, razumije se samo po sebi.

S vremena na vrijeme treba potegnuti kakvu protusrpsku frazu, jer se njome najlakše anulira služenje hrvatsko-srpskoj koaliciji sanaderovsko-plenkovićevskog tipa, a da bi sirotinji što u potrazi za plastičnim bocama prebire po kontejnerima (pola kune po komadu!), prihvatljivim učinio svoj skorojevićevski mentalitet i svoje naglo stečeno bogatstvo – koje se u pravnoj državi poput Hrvatske, kao što znamo, uvijek i bez iznimke stječe na etičan način i zakonitim putem – treba stalno (i po mogućnosti s ovećim raspehom u kadru) isticati kako je neovisni stručnjak, profesionalac i uspješan poslovni čovjek koji je nekadašnje sinekure u državnim i javnim poduzećima (ili unosne poslove s njima) u jednoj partijskoj državi stekao bez ikakva dosluha s partijom: puk toliko čezne za mesijom, da ne će biti kadar primijetiti ni najočitije laži.

Poželjno je da i sâm kandidat za mesiju ima partijsku prošlost, jer: ako je stalno odbijao ispuniti partijsku pristupnicu – bila ona komunistička ili nekomunistička – to možda znači da pokušava misliti svojom glavom i držati do svog dostojanstva, što ga, dakako, diskvalificira. Na natječaju za mesije nisu poželjni ljudi s integritetom, traže se sluge. No, da bi ispunio svrhu koju mu proizvođač namjenjuje, mesija se ipak treba htjeti svidjeti svima, pa je zgodno da stalno blebeće o gospodarstvu i ponavlja opće fraze o društvenom blagostanju. Ako, pak, hoće biskupski blagoslov – a to je, kao što znademo, poželjna i moćna stvar, moćna skoro kao kletva Raosova don Pavla – mora se moći podičiti barem time da je teške droge ne samo konzumirao, nego i raspačavao, a kad se u to može ukomponirati još i organiziranje prostitucije, proizvodu se može jamčiti uspjeh na tržištu čak i onda kad u vrijeme Domovinskog rata kandidat za mesiju nije služio kojekakvim međunarodnim spletkarima i obavještajnim filijalama, premda bi mu ta služba svakako predstavljala komparativnu prednost: baš kao u Matoševo doba – Hrvatska najviše voli one koji ju preziru.

Na koncu je korisno da svaki instant-mesija hrvatskih rodoljuba opće prakse može pokazati i svoju međunarodnu prihvatljivost, barem time što je prekjučer vojevao za Putina i Orbana, jučer za Donalda Trumpa, a danas je borbeni pristaša općesvjetske protucjepiteljske fronte koja, kao što znademo, o ničemu ne misli tako intenzivno kao o hrvatskim nevoljama. Glavno je da kandidat nagovijesti kako je hrvatske interese uvijek spreman staviti u službu tuđih.

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

LAŽ – POKRETAČKA SNAGA ZLA! 2

Alfred OBRANIĆ

BESPUĆA LJEVIČARSKO ZBILJNOSTI.. 4

Zvonimir JONJIĆ

NEMOJMO ZABORAVLJATI OSUĐENE
I PROGONJENE HRVATE IZ BIH! 8

NAŠ NUTARNJI SVIJET (53.) 9

Maja RUNJE, prof.

MLADEN DOLIĆ: IZ MOJE
POLITIČKE BORBE 11

Leo MARIĆ

ŠVICARSKO PRIZNANJE
REPUBLIKE HRVATSKE (II.) 17

Mate SUŠAC & Tihomir NUIĆ

FRANJO TUĐMAN I GUSTÁV HUSÁK:
HRVATSKO-SLOVAČKE
USPOREDNICE 23

Dr. sc. Tomislav JONJIĆ

UHIĆENJE VLADE GOTOVCA
U PROLJEĆE 1952. GODINE 27

Dr. sc. Ivica LUČIĆ

SJEĆANJA IVANA VUKIĆA: TRNJAK
U GOSPIĆU – NEOTKRIVENA
TAJNA 49

OBNOVLJENA SPOMEN-PLOČA
NA OGRADNOM ZIDU
KATOLIČKOGA GROBLJA
U GOSPIĆU 54

Ivan VUKIĆ

MORTI JE IPAK ŽIV, MORTI
SE VRNE 55

prim. mr. sc. Tereza SALAJPAL, dr. med.

IN DIESER AUSGABE 59

IN THIS ISSUE 60